

Jákup Lindenskor heitir á umhvørvisráðharran:

Tak stig til at skráseta spillevni sum verða søkt

Í einum fyrispurningi til forsætisráðharran visir Jákup Lindenskov á, at vit, sum liva í Føroyum, verða ikki eftirspurd, tá vit verða brúkt í maktspælinum hjá stórveldunum.

Hann kemur inn á vandan at søkka spillevni í Atlantshavið, ið kann hava skaðiligar avleiðingar fyri føroyska fiskiveiði.

At enda spyr hann, hví einki hendir í samband við málið um Rock All. Fyrirspurningurin er soljóðandi:

Færerne har intén ónske om at skulle spille nogen som helst rolle i det militærpolitiske magtspil, der kun kan få ødelæggende konsekvenser for samfundene i Nordatlanten.

For os at se, gavner det ingen, at de recurser, der burde være brugt til at brødføde den stadig stigende del af verdens hungrende befolkning, istedet bruges til en vanvittig opskruen af den militære balancegang, der kun kan øge truslen om ragnarok, med ufattelige lidelser for menneskeheden som følge.

Vi, der lever i det lille færøske fiskerisamfund, kan kun konstatere, at vi bliver ikke efterspurgt, når vi bruges i de militære magtblokkers magtspil.

Men dog vil vi, så indtrængende som det er os muligt, advare om atomoprøstning.

Men der er andre farer, som vi på det kraftigste må advare imod. Farer, der kan blive katastrofale for det fiskerifæhængige samfund.

Atlantehavets recurser er af største værdi for verdens befolkninger. Industrinationerne udviser desværre stor uansvarlighed overfor fiskerinationerne i Nordatlanten, hvis hele eksistensgrundlag er havet. Men ligeså lidt som på det militærpolitiske område, spørges vi, når man har behov for at trække på de små nationer. Man gør, som det passer én; giftigt affald dumpes og udledes i havet med al sansynlighed for ødelæggelse af liv i havet til følge.

Når Færerne har fået tildelt sit eget havområde, er virkeligheden dog

den, at Færerne blev taget de givtige fangstpladser, der gennem generationer udgjorde livsgrundlaget for det færøske folk. Istedet har Færerne fået tildelt et ofte yderst uregerligt hav, der i en lang tid fremover vil være at sammenligne med yderst karrig, uopdyrket jord, der i den grad må bearbejdes og gødes, hvis vi overhovedet skal kunne forvente et nogenlunde udbytte ad åre.

Vi har ingen garanti for at de europæiske industrilandes skadevoldende affaldsudkast ikke griber ødelæggende ind på dette vores eneste recurseområde.

Det er en ringe trøst, at vi i en yderst økonomisk belastende omlægningsperiode kun kan regne med den kolde skulder fra de selv samme nationer, som til enhver tid understreger, at Færerne også må lægge ryg til, når det gælder militærpolitikken.

Jeg vil gerne spørge miljøministeren, om regeringen, i erkendelse af, at det ustandselig udledes og dumpes mængder af giftigt affald i Atlanterhavet, vil drage omsorg for, at disse affaldsstoffer bliver registreret, og om regeringen, som følge heraf, vil tage skridt til, at fremtidig dumping og udledning i havene med skadelig virkning til følge, vil blive standset. Vil ministeren endvidere drage omsorg for, at der udarbejdes retningslinier for, under hvilke former en sådan registrering af affaldsudkast og udledning, skal foregå.

Jeg kunne dog tænke mig, at en registrering og en følgende indgriben bør

ske i samarbejde med de Nordatlantiske fiskerinationer. Jeg tænker i denne forbindelse på Færerne, Island og Grønland, disse lande, der netop i disse dage afholder en fiskerikonference i Sisi-mut — Holsteinsborg, med det formål, at drofte den fremtidige udvikling i det store og betydningsfulde havområde, der omgiver disse lande.

Jeg vil i denne forbindelse sige tak til mine grønlandske kollegaer for, at netop Grønland har taget initiativet til denne fiskerikonference. Dette samarbejde, som vi fra færøsk side sætter vores lid til.

Grønland, Island og Færerne har naturlige interesser i dette Nordatlantiske samarbejde, og vi bør kunne vise verden omkring os, at den, der har skoen på bedst ved, hvor den trykker.

Faren ved ikke at vise opmærksomhed overfor industrilandenes stadige dumping af giftige affaldsstoffer i havene omkring os kan blive truende.

Et Nordatlantisk samarbejde vil gavne de små nationer, der er beliggende midt imellem stormagterne.

Vi må erkende, at vi ikke skal regne med den store forståelse for vore problemer fra anden side end os selv.

For år tilbage blev spørgsmålet om retten til den fritstående klippe i Atlanterhavet, Rock All, som briterne annekterede i 50'erne, rejst af Danmark efter færøsk initiativ.

Danmark protesterede imod annekteringen og gjorde klart, at dette

Jákup Lindenskov:
— Føroyar ynskja ikki at
luttaka í hernaðarpolitiska
maktspælinum

område må være en naturlig del af Færø-plateuet og således under dansk jurisdiktion.

Det bekymrer i den grad på Færerne, at sagen trækker i langdrag. Problematikken omkring denne sag er af allerstørste interesse for Færerne, både for den fremtidige erhvervsudvikling og for Færernes muligheder i fremtiden, både hvad angår fiskeri og muligheder i undergrunden.

Kan statsministeren meddele Folketinget, hvilke aktuelle initiativer der tages i Rock All sagen, og hvordan sagen står i dag? Ligeledes om, hvad der sker i problematikken om grænsedragningen mellem Færerne og Storbritanien.

Jeg har nævnt disse fundamentale problemstillinger, som er af største vigtighed at få en løsning på.

Jeg vil tilsidst udtrykke min tak til Folketinget og regeringen for de resultater, der er nået i denne folketingssamling til gavn for det færøske samfund.

Jeg tænker i denne forbindelse også på Nordens hus i Thorshavn og gennemførelsen af forbedringer i den færøske forsorgslov.

Tit ringja

sosialurin,

tlf. 11820

— vit skriva

Framsýning av indonesiskum barnatekn-ingum letur upp í dag

Lokaldeildirniar hjá Barnabata vísa eisini framsýningina. Indonesisk sendiharrin í Danmark kemur til Føroya í juli

Tá harra Sihombing, pressuattaché frá indonesisku sendistovuni í Keypmannahavn, vitjaði í Føroyum í døgunum 2.—4. mars í ár hevði hann fund við Torbjørn Poulsen og Eilíf Samuelsen, landsstýrismenn, og við Tórmod Dahl, idnaðarráðgeva, eins og hann visti filmar og greiddi frá um indonesisk víður-skipti fyri næmingar á Læraraskúlanum, og herumframt hevði hann ein væltitjaðan pressufund, og vitjan hansara og ætlanin við henni varð umrødd í teimum allarflestu bløðunum tá.

Undir vitjanini setti harra Sihombing yvir fyri landsstýrið fram tilboð um, at ein framsýning av indonesiskum barnatekn-ingum, sum um hetta mundi varð vist ymsastaðni í Danmark, kundi koma til Føroya í juni mánað, áðrenn framsýningin í tíðini frá 7.—31. juli í ár skal visast á etnografiska savninum á «National-museet» í Keypmannahavn.

Hesum tilboði tók landsstýrið av, og eftir samráðingar millum indonesisku sendistovuna í Keypmannahavn, Landsbókasavnið og Landsfelagið Barnabati er henda ætlan nú gjørd fyri framsýningarnar í Føroyum:

Týsdagin 7. juni kl. 16.00 letur framsýningin upp á Landsbókasavninum í Havn, har Torbjørn Poulsen, landsstýrismaður, og tvey umboð frá indonesisku sendistovuni í Keypmannahavn verða hjástødd. Hesi umboðini verða G. Simbiring, pressuattaché, sum nú hevur avloyst harra

Sihombing, ið er farin aftur til Indonesiu, og herumframt R. Momom, sum er konsul á sendistovuni.

Annars er ein og hvør, vaksinn eins og børn, vælkominn at stokka inn í gólvið, tá framsýningin letur upp, og hon er opin til kl. 19.00, og fer síðani at vera opin hvønn dag til og við leygardegnum 11. juni frá kl. 9.00 til kl. 19.00.

Barnabati yvirtekur framsýningina

Tí yvirtekur Landsfelagið Barnabati framsýningina, og ætlanin er, at lokal-feløgini hjá Barnabata í Vági, á Tvøroyri, í Fuglafirði og í Sundalagnum skulu vísa framsýningina tvær tær seinastu vikurnar í juni í sambandi við, at eitt umboð frá «Red Barnet» í Danmark vitjar feløgini um hetta mundi, og m.a. greiðir frá einum hjálpararbeiði fyri børn í Indonesiu, sum hava spítalsku sjúkuna, og har Barnabati í Føroyum tekur lut.

Upprunaliga ver ein møguleiki fyri, at indonesisk sendiharrin í Keypmannahavn skuldi koma til Føroya í samband við framsýningina, men nú er gjørt av, at sendiharrin skal vitja Føroya í døgunum 18.—21. juli í ár. Um hetta mundi er eisini Hans Jákup Kass, sum starvast á donsku sendistovuni í Jakarta í Indonesiu, heima í Føroyum, og hann fer sostatt at verða við í ferðini hjá indonesiska sendiharrinum í Føroyum.